

[Viggo Starcke.]

stillede det ærede medlem hr. Steen, som forleden dag stemte imod en dagsorden, der fastslog, at der ikke findes lovhjæmmel for toldvæsenets kropsvisitation af rejsende. Jeg synes, det er ganske naturligt at rejse en sådan sag, når den er aktuel i befolkningen, når det er blevet oplyst, at denne lovhjæmmel ikke findes. Jeg synes, at man må have lov til at drage en sag frem, når man synes, den er aktuel, eller er det det ærede medlems mening, at man skal afvente det tidspunkt, da det ærede medlem hr. Steen synes, den bør drages frem?

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Steen har ordet for en kort bemærkning.

Steen: Jeg må overfor det ærede medlem hr. Viggo Starcke fastholde, at jeg anser det virkelig for at være et forfærdelig dårligt diskussionstrick at stille en mand et spørgsmål som det, der blev stillet mig. Vil det ærede medlem høre igen, hvordan det lød: om det ærede medlem hr. Steen også i fremtiden ville forsvare, at administrationen foretog sig ting, hvortil den ikke havde lovhjæmmel? Den tanke, at jeg skulle svare noget andet end nej, forudsatte jo, at jeg ikke havde mine evners fulde brug. Denne diskussionsform er blottet for enhver mening, kan ikke have nogen som helst anden hensigt end på en eller anden måde at hjælpe til at slippe ud af den klemme, man er kommet i.

Så forsøger det ærede medlem noget i retning af en argumentation ved at sige, at det kunne han ikke vide, når jeg forleden stemte imod den dagsorden, han havde stillet. Er det ikke gået op for det ærede medlem endnu, hvorfor jeg stemte imod den? Fordi lejligheden til at drøfte denne sag ikke var der den dag. Nu har jeg sagt det nogle gange. Den lejlighed er der i dag, nogle ganske få dage efter. Det vidste det ærede medlem, det vidste jeg, og derfor stemte jeg imod. Er det ikke gået op for det ærede medlem endnu, at det ikke var på grund af dagsordenens indhold, men på grund af det tidspunkt, den blev fremsat på, uden forbindelse og sammenhæng med det, der iøvrigt foregik her i tinget?

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en kort bemærkning.

Viggo Starcke: Jeg tror snart, vi kan slutte denne lille diskussion, selvom jeg havde håbet, at det ærede medlem hr. Steen, inden vi sluttede den, havde forstået, hvad det var, det drejede sig om. Det ærede medlem har ikke forstået, at det drejede sig om to vidt forskellige ting. Det ene er spørgsmålet om ønskeligheden og betimeligheden eller nødvendigheden af kropsvisitation, og det andet er spørgsmålet, om der i øjeblikket findes lovhjæmmel for den, og det var det spørgsmål, som var fremme. Når der bliver talt om ansvarlighed og tilregnelighed, så gør man jo netop sine betragtninger ud fra et menneskes tidligere reaktioner, og da det ærede medlem hr. Steen faktisk stemte imod den dagsorden forleden dag, så har man dog deri grund til en vis usikkerhed overfor det ærede medlems reaktioner i fremtiden. Men det ærede medlem var jo ikke alene om det.

Første næstformand (Arnth Jensen): Idet jeg slutter mig til det ærede medlems betragtning om, at vi snart skulle se at blive færdige med denne debat, giver jeg det ærede medlem hr. Aksel Larsen ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Det være naturligvis langt fra mig at blande mig i debatten mellem det ærede medlem hr. Steen og det ærede medlem hr. Viggo Starcke, for det kan de ærede medlemmer udmærket klare selv. Når det ærede medlem hr. Viggo Starcke imidlertid bliver ved med at bringe afstemningen om sin dagsorden fra forleden i erindring, nødsages jeg til at spørge ham, om han ikke er så meget ved sine sansers fulde brug, at han kan indse, at han gjorde sin sag en bjørnetjeneste ved at stille en dagsorden, når han vidste, den ville blive forkastet. Ved at hans dagsorden blev forkastet, skaffede han altså en folketingsudtalelse for, at kropsvisitation er tilladt.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en ganske kort bemærkning.

Viggo Starcke: Forudsætningen for det sidste ærede medlems bemærkninger mangler. Jeg vidste ikke, at folketinget ville driste sig til at forkaste en dagsorden, der fastslog, at der ikke var lovhjæmmel for en fremgangsmåde, som finansministeren ikke kunne præstere lovhjæmmel for.